

Република Србија
Привредни апелациони суд
4 Пж 3047/14
20.6.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Слободанке Виденовић, председника већа, судије Гордане Ајншпилер Поповић и судије Ђорђа Јовановића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгослав Петковић, адвокат из Новог Сада, против тужених 1. СБЕРБАНК СРБИЈА АД Београд, ул. Булевар Михаила Пупина бр. 165 г, 2. РЕПУБЛИКА СРБИЈА, РЕПУБЛИЧКИ ГЕОДЕТСКИ ЗАВОД Београд, ул. Булевар Војводе Мишића бр. 39, кога заступа Републичко јавно правобранилаштво - Одељење у Суботици, 3. ВУЛИЋ & ЂУРОВИЋ ДОО Сомбор у стечају, ул. Соње Маринковић 31, чији је пуномоћник Марија Вучковић, адвокат из Сомбора, ради утврђења ништавости, вредност спора 3.600.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца и жалби трећетуженог, изјављеним против пресуде Привредног суда у Сомбору П 317/13 од 28.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 20.6.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Сомбору П 317/13 од 28.01.2014. године, у ставу II и делу става IV изреке којим је одлучено да у парници између тужиоца и друготуженог, свака странка сноси своје трошкове поступка.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ наведена пресуда у ставовима I, III и делу става IV изреке којим је одлучено да у парници између тужиоца и првотуженог, свака странка сноси своје трошкове поступка и ПРЕСУЂУЈЕ:

УТВРЂУЈЕ СЕ да је ништава заложна изјава, дата од стране трећетуженог ВУЛИЋ & ЂУРОВИЋ ДОО Сомбор, у стечају, оверена код Основног суда у Сомбору дана 24.11.2010. године, под бројем Ов I 12441/2010, у делу у којем се дозвољава упис заложног права - извршне вансудске хипотеке, на двособном стану П 61,39 м² + тераса 3 м², површине 61 м², посебног дела ..., спрат ..., број улаза ..., број зграде ..., који се налази у оквиру стамбене зграде за колективно становање у ул. ... у ... на кп. бр. ... уписано у лн. бр. ... КО ..., а што су тужени дужни трпети.

Обавезују се првотужени СБЕРБАНК СРБИЈА АД Београд и трећетужени ВУЛИЋ & ЂУРОВИЋ ДОО Сомбор да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 274.400,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа ове одлуке.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништава заложна изјава дата од стране правног претходника трећетуженог, оверена код Основног суда у Сомбору дана 24.11.2010. године под бројем Ов I 12441/10 у делу у којем је дозвољен упис заложног права-извршне вансудске хипотеке, на двособном стану П 61,39 м² + тераса 3 м², површине 61 м², посебног дела ....., спрат ..., број улаза ..., број зграде ....., који се налази у оквиру стамбене зграде за колективно становање у ул. ... у ... на кп. бр. ... уписано у лн. бр. ... КО ....., а што су тужени дужни трпети. У ставу II одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се утврди ништавост уписа заложног права-вансудске хипотеке на стану бр. ..., у површини 61 м², ближе описан у том ставу изреке којим уписом је уписана извршна вансудска хипотека ради обезбеђења потраживања туженог првог реда према трећетуженом као и у делу да се обавезе друготужени да на основу ове пресуде путем РГЗ Служба за катастар непокретности Сомбор дозволи брисање уписа заложног права у Г-листу о теретима уписан на стану бр. ... површине 61 м², ближе описан тим ставом изреке. У ставу III обавезан је тужилац да туженом трећег реда накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.500,00 динара док је у ставу IV изреке одлучено да у парници између тужиоца и прво и друготуженог, свака странка сноси своје трошкове поступка.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду из свих законом дозвољених разлога, а нарочито због битних повреда поступка прописаних чл. 374. ст. 1. у вези чл. 294. ст. 1. тач. 1. Закона о парничном поступку и чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку. У образложењу жалбе наводи да је првостепени суд правилно утврдио да је између правног претходника трећетуженог и ББ закључен уговор о купопродаји стана (међу којима се налази и стан тужиоца); да између ББ и тужиоца закључен уговор (уз посредовање Агенције за промет некретнина); да је том приликом извршена провера стања у земљишним књигама када је утврђено да за предметни стан нису постојали унети подаци. Међутим, да је првостепени суд погрешно када је побијаном пресудом делимично одбацио тужбу обзиром да за то нису били испуњени услови из чл 294 Закона о парничном поступку и обзиром да је тужилац тужбом тражио утврђење ништавости радњи спроведених од стране државног органа, а не њихов поништај. Такође, да је првостепени суд погрешно означавао да је правне радње у периоду од 2008. до краја 2010. године предузимао трећетужени уместо да је исте вршио његов правни претходник. Наводи и указује да је првостепени суд занемарио чињеницу да је тужилац захтев за упис права својине поднео 15.11.2010. године (што је документовао), те да је заузео погрешно

становиште да је заложна изјава пуноважна. Наводи и да се понашао апсолутно савесно приликом закључења купопродајног уговора (проверио правни след власништва; утврдио да је правни претходник трећетуженог предметни стан без терета отуђио; извршио проверу да ББ предметни стан није продао трећем лицу; прибавио извод из листа непокретности за предметни стан у ком није било уписано заложно право на предметном стану, нити забележено постојање неког претходног предмета који није решен). Такође, да друготужени није сагласно Закону о државном премеру и катастру, предмете решавао према редоследу пријема, па није могао да заложно право - хипотеку упише под старим бројем и новој заложној изјави, обзиром да истом није извршена исправка словне грешке или грешке у писању бројева већ дата нова заложна изјава (којом је извршена исправка заложне изјаве која је дата 2009. године у погледу броја парцеле на којој се објекат налази и специфицирани посебни делови зграде на које се односи). С обзиром на то заложна изјава није имала недостатке који су се могли исправити анексом или допуном, а обзиром да је у међувремену извршена укњижба зграде и њених посебних делова супротно заложној изјави која је раније дата тужени другог реда је морао да одбије поднети захтев првотуженог и да нову заложну изјаву заведе под нови број, према датуму овере и подношењу захтева за њено спровођење. Наводи да је суд био дужан да одлуку донесе и применом начела савесности и поштења као и начела злоупотребе права, те да има у виду да тужени првог реда није пружио доказе да је на дан када је сачињена заложна изјава прибавио извод из листа непокретности како би се уверио да је давалац изјаве власник те непокретности, нити пружио доказе да је извршио преглед заложених некретнина. Чињеница да је у моменту закључења уговора (који је основ стицања својине тужиоца), у листу непокретности постојала уписана хипотека у корист првотуженог на објекту у изградњи није од значаја, обзиром да је предметна хипотека уписана на парцели, а не на објекту и да у тексту уписаног заложног права нема уписа заложног права на посебном делу зграде. Предложио је да се првостепена пресуда преиначи и усвоји тужбени захтев односно да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Благовременом жалбом трећетужени побија наведену одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка и предлаже да се поред већ досуђених трошкова тужилац обавезе и на накнаду трошкова у висини судске таксе на одговор на тужбу.

Испитујући правилност првостепене пресуде на основу чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде поступка прописане чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности нити је учињена повреда из тач. 12. наведеног члана на коју се неосновано указује жалбом тужиоца. Насупрот наводима жалбе првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека исте је јасна, није супротна стању у списима и наведеним доказима.

Тачни су жалбени наводи тужиоца да из садржине одредбе чл. 294. ст. 1. тач. 1. Закона о парничном поступку произилази да у случају када одлучивање о тужбеном захтеву не спада у судску надлежност (чл 16) првостепени суд тужбу

одбацује по претходном испитивању исте. То међутим не значи да у том случају на исти начин није овлашћен да поступи и током поступка. Чл. 16 ст 1 Закона о парничном поступку прописано је да суд у току целог поступка по службеној дужности пази да ли решавање спора спада у судску надлежност. С обзиром на то првостепени суд је управо у складу са овом нормом закона у одлуци о главној ствари одбацио тужбу у делу којим је тужилац тражио да се утврди ништавост уписа заложног права-вансудске хипотеке на стану бр. ..., у површини 61 м², ближе описан у том ставу изреке којим уписом је уписана извршна вансудска хипотека ради обезбеђења потраживања туженог првог реда према трећетуженом као и у делу да се обавезе друготужени да на основу ове пресуде путем РГЗ Служба за катастар непокретности Сомбор дозволи брисање уписа заложног права.

Тачан је, али ирелевантан, жалбени навод тужиоца, да је у образложењу побијане пресуде првостепени суд описујући радње које је заправо вршио правни претходник трећетуженог користио термин трећетужени, али тиме није учињена битна повреда поступка која би утицала на законитост и правилност побијане пресуде.

Према чињеничном стању правилно и потпуно утврђеном од стране првостепеног суда до закључења главне расправе, дана 26.10.2010. године између правног претходника трећетуженог у својству продавца и ББ у својству купца, закључен је Уговор о купопродаји стана којим је уговорена продаја више станова, локала и гаража међу којима и предметног стана - бр. ..., постојећег у вишеспратној пословно стамбеној згради у ул. ... у ... саграђеној на кп. бр. ..., а уписан у лист непокретности ... КО ... . Купопродаја је уговорена по цени (укупно уговореног броја непокретности) од 997.059,00 EUR која је доспевала по овери потписаног уговора, а одређена на бази степена готовости радова. Потписи уговарача на наведеном уговору о купопродаји стана оверени су од стране Основног суда у Сомбору под Ов бр. ... дана 26.10.2010. године.

По закључењу овог уговора, ББ, са овде тужиоцем такође је закључио Уговор о продаји стана. Тај уговор је закључен дана 02.11.2010. године и имао је за предмет двособни стан чија је уговорена вредност 32.195,00 EUR. Продавац се уговором обавезао да тужиоцу омогући ступање у посед предметног стана по закључењу и овери уговора, те дао безусловну сагласност тужиоцу да право својине на предметном стану упише у јавне књиге које води РГЗ Служба за катастар непокретности Сомбор.

Између тужиоца и ББ, закључен је и писани Анекс Уговора о купопродаји, дана 05.11.2010. године, којима је извршена измена података у вези одређења предметног стана.

Потписи уговарача како на Уговору о купопродаји тако и на Анексу тог уговора оверени су од стране Основног суда у Сомбору под Ов бр. ... дана 02.11.2010. године и под Ов бр. ... дана 05.11.2010. године.

Према листу непокретности бр. ... КО ..., на дан 05.11.2010. године (када је закључен Анекс Уговора о купопродаји) на предметном двособном стану било је уписано право својине правног претходника трећетуженог. Тужилац је захтев за упис права својине на предметној непокретности РГЗ СКН Сомбор поднео 15.11.2010. године, а по том захтеву је

уписан као носилац права својине на предметној непокретности решењем РГЗ СКН Сомбор, дана 13.05.2011. године.

Са друге стране, правни претходник трећетуженог је са првотуженим био у уговорном односу по основу Уговора о кредиту за финансирање изградње стамбено пословног објекта (од 14.5.2008.године), по основу ког је (ради обезбеђења новчаног потраживања из тог уговора), дао заложну изјаву по којој је дана 05.08.2008. године, извршен упис извршне вансудске хипотеке првог реда на објекту у изградњи и спратности По+П+4+М (а према решењу о одобрењу за изградњу број ... од 09.01.2008. године), у корист првотуженог.

Потом је, по захтеву првотуженог који је поднет 28.10.2009. године и на основу заложне изјаве правног претходника трећетуженог од 24.11.2010. године, друготужени, дана 26.11.2010. године извршио упис извршне вансудске хипотеке на двособном стану, у листу непокретности ... КО ... у корист првотуженог. Том заложном изјавом је ради обезбеђења потраживања првотуженог проистеклог из уговора о кредиту, правни претходник трећетуженог дозволио да се у корист првотуженог изврши упис заложног права-извршне вансудске хипотеке на предметном стану као и на више других појединачно опредељених и етажираних некретнина у оквиру стамбене зграде за колективно становање у ул. ... на кп. бр. ... и овластио првотуженог да потраживање које по уговору о кредиту не буде плаћено о доспелости наплати из цене добијене продајом свих у изјави побројаних непокретности, те потврдио да је упозорен са свим последицама неизвршења потраживања о доспелости и да је свестан тих последица, пристаје на могућност извршења уговора о хипотеци продајом његове непокретности описане у изјави, у складу са одредбама о вансудском поступку о намирењу из Закона о хипотеци, без права на вођење парнице, те да ће његова непокретност принудним путем бити испражњена и предата купцу у поседу у року од 15 дана од дана закључења уговора о продаји уколико их не преда добровољно. Дао је и јасну сагласност да првотужени као поверилац има право приступа хипотекованој непокретности ради контроле, одржавања и из других оправданих разлога, те је преузео дужност да са првотуженим сарађује у поступку продаје, а нарочито да омогући приступ непокретности, уз изјаву да на предметном двособном стану друга лица не полажу било која права у смислу својине или других права која ограничавају право својине.

У моменту када је извршен упис извршне вансудске хипотеке по овој заложној изјави, предметни двособни стан је према изводу из листа непокретности ... КО ... био својина правног претходника трећетуженог.

Полазећи од овако, иначе правилно утврђених чињеница, првостепени суд је закључио да тужбени захтев није основан у делу којим се тражи утврђење ништавости заложне изјаве правног претходника трећетуженог, у смислу чл. 103. ст. 1. Закона о облигационим односима. Тужба је одбачена у делу којим је тужилац тражио утврђење ништавости уписа заложног права, те обавезивање друготуженог да дозволи брисање уписаног заложног права.

У делу којим је тужба одбачена другостепени суд прихвата изражено становиште првостепеног суда. Наиме, тужилац тужбом тражи да се утврди ништавост уписа заложног права-вансудске хипотеке на предметном стану као и

да суд обавезе друготуженог да на основу ове пресуде дозволи брисање уписа zaloжног права на истој непокретности.

Упис zaloжног права, извршен је од стране Републичког геодетског завода који као орган државне управе приликом уписа у катастар непокретности примењује Закон о општем управном поступку као општи, те Закон о државном премеру и катастру као посебни закон.

У смислу Закона о општем управном поступку правилност управног акта (што је у конкретном случају решење Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности) испитује се у управном поступку.

Ово јер Решење Републичког геодетског завода представља управни акт којим је надлежни орган на основу непосредне примене прописа решио о одређеном праву или обавези физичког или правног лица, односно у управној ствари.

Према чл. 60. став 1. Закона о државном премеру и катастру („Сл. гласник РС“ бр. 72/2009) својина и друга стварна права на непокретности стичу се, преносе и ограничавају уписом у катастар непокретности (конститутивност уписа), а престају брисањем уписа. Према одредби чл. 128. истог Закона, упис у катастар непокретности врши се даном доношења решења којим је упис дозвољен, а у смислу чл. 129, против овог решења донетог у првом степену може се изјавити жалба у року од 15 дана од дана достављања решења, док се у смислу чл. 180 истог Закона, против другостепеног решења може водити управни спор.

Републички геодетски завод је државни орган из чл. 6 Закона о управним споровима, чија је надлежност предвиђена чл. 8. Закона о државном премеру и катастру. Делокруг рада Републичког геодетског завода између осталог је оснивање, обнова и одржавање катастра непокретности, што представља управне послове. У смислу чл. 11 Закона о државном премеру и катастру, у управним пословима државног премера, оснивања и обнове катастра непокретности, као и њиховог одржавања у првом степену решава Републички геодетски завод, док је у другом степену надлежно Министарство за послове просторног планирања и урбанизма.

Из наведених одредби следи да се правилност побијаног решења као управног акта, са аспекта изнетих навода о непоштовању одредаба Закона о општем управном поступку у процедури његовог доношења, могу преиспитивати само од надлежног органа управе, што је у конкретном случају Министарство надлежно за послове просторног планирања и урбанизма, док се против негативног решења другостепеног органа може водити управни спор. Самим тим, привредни суд у парничном поступку није овлашћен ни надлежан да испитује формално правну правилност спроведене процедуре поступка уписа као ни формално правну исправност побијаног решења као управног акта, нити да обавезе државни орган, какав је друготужени, на одређено поступање.

Стога, а како је и одлука о трошковима поступка у односу на овог туженог донета правилном применом чл 153 и 154 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде под I на основу чл. 401 ст 1 тач 2 Закона о парничном поступку.

Међутим, становиште је другостепеног суда да је у делу којим је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости zaloжне изјаве издате од стране правног

претходника трећетуженог, дана 24.11.2010. године, материјално право погрешно примењено.

Првостепени суд, пуноважност спорне заложне изјаве заснива на тези да је у моменту када је заложна изјава сачињена правни претходник трећетуженог био књижни власник непокретности, али и тези да је током 2008. године (ради обезбеђења новчаног потраживања из уговора о кредиту), дао заложну изјаву по којој је дана 05.08.2008. године, извршен упис извршне вансудске хипотеке првог реда на објекту у изградњи спратности По+П+4+М, а према решењу о одобрењу за изградњу број ... од 09.01.2008. године, у корист првотуженог. Дејство тада дате заложне изјаве, према становишту првостепеног суда терети објекат у целини (са свим посебним деловима) а по принципу права следовања делује и на све касније стицаоце права својине на посебном делу објекта, па тако и тужиоца.

Тезу да је услед чињенице да је трећетужени у моменту када је дао заложни изјаву био уписан као власник непокретности, те да је самим тим и дата заложна изјава пуноважна другостепени суд не прихвата.

Према становишту другостепеног суда погрешно је првостепени суд када је стању уписа права својине у јавним књигама дао апсолутни значај.

Упис у јавним књигама јесте услов стицања права својине (када је основ стицања деривативне природе), и обзиром на начело поуздања у јавне књиге постоји претпоставка савесности трећих лица која се приликом стицања стварних права на непокретностима поуздају у податке који су у тим јавним књигама евидентирани.

Међутим, не може се занемарити то да је укњижба уписа начин стицања стварних права или коначног губитка тих права, као и то да у случају када постоји недостатак у основу, упис у јавним књигама не може "a priori" бити доказ постојања права.

У конкретном случају утврђено је да у моменту када је заложна изјава дата правни претходник трећетуженог није имао право својине на предметној непокретности, јер је Уговором који је закључио са ББ располагао тим својим правом, и на основу извршене купопродаје непокретности (предметног стана) такво право коначно изгубио. Чињеница да губитак права није био праћен евидентирањем насталог права стицаоца не чини насупрот закључку првостепеног суда овакво располагање правног претходника трећетуженог дозвољеним, ни пуноважним.

Чл. 14 Закона о хипотеци прописује да једнострана хипотека настаје на основу заложне изјаве сачињене од стране власника, којом се он једнострано обавезује да уколико дуг не буде исплаћен о доспелости поверилац наплати своје обезбеђено потраживање из вредности те непокретности, на начин прописан законом.

Та норма указује да заложна изјава на основу које се на непокретности установљава хипотека, мора бити дата од стране власника, односно лица које има све атрибуте права својине који су неопходни да би то лице могло да неопозиво овласти повериоца да, ако дуг не буде плаћен о доспелости, наплати потраживање из цене добијене продајом, односно да у корист свог повериоца установи извршну вансудску хипотеку (што је учинио правни претходник трећетуженог) из чл. 15 Закона о хипотеци.

Када те атрибуте давалац заложне изјаве не поседује тада је располагање које заложном изјавом врши супротно принудним прописима, а као такво ништаво, на шта упућује норма чл 103 Закона о облигационим односима који предвиђа да је уговор који је противан принудним прописима и јавном поретку или добрим обичајима ништав, ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију, или закон у одређеном случају не прописује нешто друго.

Стога, а како у конкретном случају, правни претходник трећетуженог није био ималац права својине на предметном стану у моменату када је дао спорну заложну изјаву (Уговор о купопродаји закључен је дана 26.10.2010. године, а спорна заложна изјава дата 24.11.2010. године), то је заложна изјава којом је на стану (сада) у власништву тужиоца установљена извршна хипотека противна принудним прописима и као таква ништава.

Теза првостепеног суда да је током 2008 године правни претходник трећетуженог установио терет на објекту у изградњи у корист првотуженог нема за последицу другачију оцену основаности тужбеног захтева.

Наиме, тачно је да хипотека, према чл 3 Закона о хипотеци може бити установљена на објекту у изградњи, као и посебном делу објекта у изградњи (стан) без обзира да ли је већ изграђен, под условом да је издато правноснажно одобрење за градњу у складу са законом којим се уређује изградња објекта.

Тачно је и то, јер то произилази из самог Закона о хипотеци (чл.11) да се када је предмет хипотеке објекат у изградњи као и посебан део објекта у изградњи упис уговорне хипотеке врши на земљишту на којем се објекат гради, уписује се хипотека на објекту у изградњи, а по упису објекта у регистар непокретности, хипотека се уписује на изграђеном објекту, односно посебном делу зграде, по службеној дужности.

Међутим наведено није сметња за оцену пуноважности заложне изјаве од 24.11.2010. године, нити искључује примену законске норме према којој заложну изјаву мора сачинити власник непокретности.

Чињеница да је правни претходник трећетуженог у моменту када је био инвеститор објекта у изградњи дао заложну изјаву по којој је извршен упис извршне вансудске хипотеке првог реда на објекту у изградњи (спратности По+П+4+М, а према решењу о одобрењу за изградњу број ... од 09.01.2008. године), у корист првотуженог не чини заложну изјаву од 24.11.2010. године пуноважном, нити утврђење ништавости те заложне изјаве утиче на само право које је првотужени раније стекао уписом извршне вансудске хипотеке на објекту у изградњи.

Напротив, Закон о хипотеци предвиђа могућност заснивања хипотеке на објекту у изградњи и регулише њен домашај тако да се по изградњи објекта пренос хипотеке са земљишта на изграђени објекат врши по службеној дужности од стране РГЗ.

Поводом хипотеке на објекту у изградњи даље није потребно, ни законом предвиђено давање нове заложне изјаве. Ако се то из одређених разлога (као у конкретном случају) и чини онда и тада давалац заложне изјаве мора бити власник објекта, тј посебног дела објекта у односу на који врши располагање. У супротном таква заложна изјава није пуноважна из већ изнетих разлога.

Са наведених разлога одлучено је као у изреци под II применом чл. 390. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да је одлука првостепеног суда делимично преиначена другостепени суд је на основу овлашћења из чл. 165 Закона о парничном поступку, а применом чл. 153 и 154 Закона о парничном поступку, преиначио и одлуку о трошковима поступка тако што је обзиром на успех тужиоца по изјављеном правном леку, обавезао прво и трећетуженог да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 274.400,00 динара. Тим износом обухваћени су трошкови састава тужбе и једног образложеног поднеска у износу од по 22.500,00 динара, приступа на 3 одржана рочишта у износу од по 24.000,00 динара, таксе на тужбу у износу од 90.600,00 динара и таксе на пресуду у износу од 60.800,00 динара, по АТ и ТТ.

ГАП/ММ/СС

Председник већа – судија
Слободанка Виденовић, с.р.

За тачност отправка